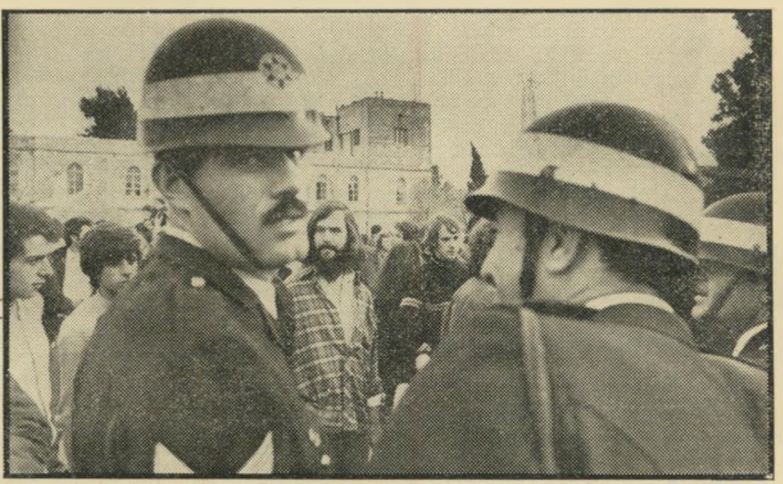

פנתורים ואנטי-בוגדים

ההפגנה למען הפנתורים השחורים בירושלים

ביום הרביעי האחרון, שעה קלה אחרי תום ישיבת הכנסת, הזדמנתי לבית-העיתונאים בירושלים, בו שוכן גם משרד-המישטרה. בצאתי מן הבית, כשחציתי את הכביש, כמעט נדרסתי על-ידי מכונית שהגיחה מולי ונעצרה בשניה האחרונה. מתוך המכונית יצא שר-המישטרה ועזר וייצמן. היה זה כחצי שעה לפני שהיתה צריכה להתחיל ההפגנה של הפנתורים השחורים.

פיתוי אל עזר, ושאלתיו בהלצה, בהצביעי על שלמה הילל: „איזה משכורת הוא מקבל מקבוצת מצפון?”
ואכן, דומני ששר-המשטרה, בעיקבות ההיסטוריה של גולדה מאיר, פעל כשליח אותה קבוצה קטנטנה, הפך אותה לגורם בינלאומי. תוך כדי כך הצדיק את התעמולה של אל-פתח, המשתדלת זה מכבר להוכיח לעולם שיש בישראל המוני-המוני בני עדות-המזרח מדוכאים, הנאנקים תחת עול המדינה הציונית, והמתכוננים להתקומם נגד המדינה ולהתאחד עם הפידאין.

אם יש עיטורים לאירגון אליפתה, בדואי מגיע אחד מהם לשלמה הילל. באותו בוקר, מייד עם הידוע מלאו היקף הפעולה המשרתית נגד הפנתורים, היתה בלתי-חוקית מעיקרה, הגשתי הצעה דחופה לסדר-היום בעניין זה.
איתה שעה הכין אמנון זכרוני שאלתה לשר-המשטרה, ובה בקשה לדעת: מדוע לא עשתה המשטרה עד כה דבר נגד „דב — דיכוי בוגדים”, קבוצה שחבריה ידועים למשטרה ושאימה באלימות וברצח עלי, על חברי תנועתנו ועל קבוצות שונות במחנה-השלום — בשעה שאותה משטרה פועלת בזריזות פנטסטית כזאת נגד הפנתורים, שלא ביצעו עדיין שום מעשה בלתי-חוקי.

באותו יום גם החלטנו להגיש מחדש הצעת-חוק, שאותה הגשנו בכנסת הקודמת (ושלא זכתה לדיון, בגלל ה„מיכסה” הסותמת את פינו). באותה הצעה הגדרנו בפירוט ובמפורט את זכותו הדמוקרטית של כל אזרח להפגין הפגנה בלתי-אלימה, ואת חובות המשטרה לגבי אי-התערבות נגד הפגנה שקטה.
הצעת-חוק פרטית אחרת שהגשתי בכנסת הקודמת, ושגם היא לא הגיעה או לדיון בגלל ה„מיכסה”, נוסחה זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים.
הצענו או לערוך מישאל-עם, בו יחליטו האזרחים בצורה מחייבת אם הם מעדיפים שלום או סיפוח-שטחים.

השבוע הגיש שלום כהן הצעה זו מחדש. ההצעה החדשה, שנוסחה על-ידי אמנון זכרוני, מציעה לערוך מישאל-עם, בו יתבקש כל אזרח להשיב על שתי שאלות:
„האם אתה בעד נסיגה מהשטחים המוחזקים לגבול ה-4 ביוני, עם שינויים בלתי-מחוייבים, תמורת שלום-אמת?”
„האם אתה בעד סיפוח השטחים המוחזקים למדינת-ישראל?”

ששת סעיפי ההצעה מפרטים את סידורי המישאל והפיקוח הממלכתי עליו.
אין ספק שיש לתת לציבור את האפשרות להחליט באורח דמוקרטי על הברירה בין שלום לבין שטחים — אם בדרך של מישאל-עם, אם בדרך של בחירות חדות לכנסת. לא ייתכן כי כמה יהודים טובים, ויהיו טובים ככל שיהיו, יחליטו בעניין היסטורי זה על דעת עצמם.

למי שפני

שלוש כהן: אדוני השר, במצע של רפ"י לבחירות לא דובר על קופות-חולים. דובר על ביטוח בריאות ממלכתי, בלי קר פות-חולים.

יוסף אלמוגי: חבר-הכנסת שלום כהן, אולי יש חברי-כנסת נכבדים אחרים שרש"אים לעשות קריאת-ביניים כזאת. אתה? אי נני יודע בשם מי אתה מדבר.

שלוש כהן: בשם העקרון הזה.

יוסף אלמוגי: בשם העקרון או בשם העולם-הזה — כוח-חדש?

שלוש כהן: בשם העקרון של ביטוח בריאות ממלכתי. מה זה שייך?

יוסף אלמוגי: ארגיע אותך, חברי-הכנסת שלום כהן. הייתי חבר ברפ"י, ובהי יותי חבר ברפ"י אני, עבדך הנאמן, הייתי בעד ביטוח בריאות על יסוד קופות-חולים.

שמואל תמיר: אבל לא זאת היתה הסחורה שרפ"י מכרה לציבור.

יוסף אלמוגי: לא אבל מה זה מש'נה? האם, חברי-הכנסת תמיר, אני בא לתי בוע ממך את הפרוגרמה של גחיל, שהיית פעם חבר בה? מה הדיבור הזה?

מרדכי פורקים: אבל זה נכון שאלי מוני היה במיעוט ברפ"י, והוא עקבי בעניין העמדה שלו.

יוסף אלמוגי: חברי-הכנסת תמיר, גם אתה היית פעם חבר בחרות. האם אבוא עכשיו ואזכיר לך מה אמרת אז ומה אתה אומר עכשיו?

קריאה: למה לא?

יוסף אלמוגי: ... מהו האינטרס ה' נוסף בחוק המוצע? האינטרס הממלכתי ה' נוסף הוא בריכוז, בהכוננה, בתיכונן האישי פוז בישראל.

כאשר יתקבל חוק זה, לא יקומו עוד בתי-חולים זדמים של זה או של זה. כל בתי-חולים ייקבע ויתוכנן על-ידי הרשות המוסמכת, וכל אזרח יוכל להתקבל בכל בתי-חולים שאליו ישלח אותו הרופא, מבלי לקבוע את השתייכותו או שייכותו של בתי-החולים.

אורי אבנרי: לפי דברך, למה לא להאיים את כל בתי-החולים?

יוסף אלמוגי: אני בפירוש נגד הלי אמה. אני חושב שכל עוד אין לנו שירות בריאות אלא ביטוח בריאות, כל עוד שלא יהיה לנו שירות פנימיני אלא ביטוח פני סיוני — אני בעד זה שנתבסס על חברות וולונטריות רצוניות, אבל בפיקוח של ה' ממסלה.

בריאות בידי המפלגות

כמעט דרך אגב צץ השבוע נושא שעוד יפסיק רבות את המדינה ואת הכנסת: ה' קנוניה של הממשלה לשעבר את האזרחים לקופות-החולים, בהכחנה של ביטוח „ממ' לכתי”.

בהגישנו את הצעות-הסיכום שלנו בדיון על משרד-העבודה, הוספנו סעיף האומר:

„הכנסת מביעה את דעתה כי זכות שרות-בריאות ממלכתי, תוך הלאמת קופות-החולים”

גם כמה סיעות אחרות כללו סעיפים דו' מים בהצעותיהם.

כשהגיעה השעה להצביע, נטק אורי אבי נוי כסכסס פרלמנטרי, דרש להפריד בין סעיפי הבריאות שבהצעת הסיעות השונות ובין שאר הצעותיה. כך נתאשרה הצבעה משותפת של כמה סיעות, החלוקות ביני הן בעניינים אחרים — גחיל, המרכז ה' חופשי, ע"מ ואנחנו. בהצבעה הקובעת, לר' כדנו 15 קולות של סיעות אלה, נגד 28 קולות הקואליציה ורק"ח. ל"ע נמלטו מן האולם לפני ההצבעה.

לפני כן נערך על נושא זה ויכוח סוער בעת דברי-התשובה של השר יוסף אלמוגי.

הנה כמה טעמים:

יוסף אלמוגי: ... חברי-כנסת נכב' דים, בכל הממשלות בישראל אשר נתקיי' מו עד עתה, ובכלל זה ממשלת הליכוד הלאומי, בקווי היסוד שלהן היה טעיף בדבר ביצוע ביטוח בריאות על ידי קופות החולים הקיימות.

צרכים סוציאליים דחופים.

(2) הכנסת סבורה שיש לשנות את מיבנה משרד-החקלאות ומעוצת הייצור והשיווק, במגמה לשותף בהם את ציבור הצרכנים, ולהפעיל את המשרד להוולת של המזונות.

(3) הכנסת מרימה את קולה בזעקה נגד השחתת האגמים והנהלים של ישי ראל, וקוראת למשרד לנקוט פעולה ד' חופה למנועת הרעלתם.

ביטול הזרמים בחינוך!

אחת הפעולות ההפגנתיות וההסברתיות החשובות בכנסת היא הגשת „הצעת סיכום” של סיעתנו, בתום דיון על משרד ממשלתי. הצעות אלה נדחות בהצבעה אוטומטית על-ידי הרוב. אבל השמעתן מעל הדוכן, פירסומן, עושות את שלהן כדי להחזיר רעיונות חדשים לתודעת הציבור.

השבוע הגשנו כמה הצעות כאלה. בתום הדיון על משרד-החינוך, הציע אורי אבנרי את ההצעה הבאה:

(1) הכנסת מטילה על משרד-החינוך והתרבות לבצע רפורמה יסודית של תוכ' נית הלימודים, כדי לטפח ערכים של שלום וקירוב עמים, לרש גישה לאומי-נית צרה, ולהכשיר את הדור הבא לעי-דן הטכנולוגיה.

(2) הכנסת קובעת שהאינטרס הלי-אומי מחייב את איחוד מערכת החינוך, ביטול הזרמים, וחיסול מערכות החינוך הדתיות הנפרדות.

(3) הכנסת מטילה על משרד החינוך להנהיג לימודי-חובה של שתי שפות ה' ארץ — עברית וערבית — בכל בתי-הספר במדינה, כדי להכשיר התלמידים לתקופת השלום הממשמת ובאה.

(4) הכנסת מטילה על משרד-החינוך לעשות את כל ההכנות להנהגת חינוך חיים בכל הדרגים, מן הילדים ועד האוניברסיטה, ועד בכלל.

הפסקת ההתנחלות, הוזלת המזון, הצלת האגמים!

בתום הדיון על משרד-החקלאות הציע אורי רי אבנרי את ההצעה הבאה:

(1) לאור השינוי המהיר שחל במצב המדיני, היוצר אפשרות ממשית לחתי-מת חוזי-שלום בין ישראל ושכנותיה, תוך קביעתם הסופית של גבולות ישראל ללא סיפוח שטחים — קוראת הכנסת למשרד החקלאות לחדול מייד מהקמת ישובים חדשים בשטחים המוחזקים.

נוסף על החבלה החמורה בסיכוי ה' שלום, ובממנד הבינלאומי של ישראל, הכרוכה בפעולות זו, יש בה גם ביזבוז משווע של כספי המדינה, על חשבון

שערוריות הפנסיה

בדיון על משרד-העבודה, עמד שלום כהן בעיקר על בעיית הפנסיה לזקנים. „שלוש כהן: הרוב המכריע של העוב' דים מבטיח את עצמו באמצעות קרנות ה' פנסיה של ענפי העבודה השונים, ברובם במיסגרת ההסתדרות. זוהי שיטה שאבר עליה הכלח.

מדינת-ישראל חייבת להפקיע לעצמה את הדאגה הנאת לעובד היוצא לגימלאות, לא כדי להצר את צעדיהם של אירגונים פרטיים, אלא מפני שרווחתו של האזרח היא תפי קיד ממלכתי, שרק משאבי המדינה יכולים לעמוד בו בכיסחון מוחלט.

אדוני שר-העבודה, האם יודע משרדך מה המצב בקרנות הפנסיה? ובאיו מידה מוב' טח ערכם של כספי הפועלים שם?

שר-העבודה יוסף אלמוגי: קרנות הפנסיה הן בפיקוח משרד האוצר.

שלוש כהן: אני שאלתי האם משרדך יודע, אפשר לקבל את כל האגמים משרד האוצר, וגם זו תהיה קיצור דרך. אבל אני מסופק אם משרד-האוצר יודע.

יש דברים שהם חיוניים ביותר. למשל: באיזו מידה יוכלו קרנות אלה לעמוד ב' התחייבויותיהן וני הנהג בינתיים מהכסף? אני רוצה להוכיח שערוריות שנתגלו, אלא רק להעלות את האפשרות שסוג זה של דברים עדיין נעשים שם.

משה ברעם: אדרבה — תגלה.

שלוש כהן: העולם הזה עושה ואת בכשרון רב, והוא בודאי ימשיך לעשות.

משה ברעם: איזה שערוריות היו? **שלוש כהן:** היו — או שיהיו? **משה ברעם:** תגלה!

שלוש כהן: אתה יודע שהיו ושישן. אני חושב שאתה יודע טוב ממני.

משה ברעם: אני אענה לך. אבל נודע איך מגלה מעל במת הכנסת?

שלוש כהן: אתה רוצה שאזכיר לך מה עשו בכספי קרנות הפנסיה בנטיעת ובניהול פרדסים — „סעפא”, בנק הפוע' לים? על זה שמענת?

משה ברעם: מה אה שייך לקרנות? **שלוש כהן:** מאיפה לקחו את הכסף? אשמח מאוד לדעת לאן הולך הכסף והאם יש פיקוח. אני מניח שיש פיקוח להלכה, אבל השאלה היא מהו הפיקוח הממשי על כספים אלה היום.

חוק פנסיה ממלכתי, כפי שאני רואה אותו, לא רק יצמיד לכל עובד את מלאו זכויותיו, אלא יצמיד את רמת הגימלאות לרמת החיים הריאלית, כפי שתתפתח.